

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel: 6845 41

Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

21e jaargang nr.28

=====

nadruk verboden

=====

18 maart 1977

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Het eerste, wat gezegd moet worden, is natuurlijk weer :
Denkt er aan, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Gebruikt
uw eigen hersenen dus. Verder moet ik umededelen, dat wij
op deze avond een geestelijk onderwerp dienen te bespreken.

Het is altijd weer moeilijk een dergelijk onderwerp te
vinden, vooral ook, omdat de interesse aan geestelijke zaken bij
velen te eenzijdig is en bij anderen te zeer gaat in de richting
van het spectaculaire. Toevallig hoorde ik een vriend spreken
over Ponce de Leon, de spanjaard, die zocht naar de bron van
de eeuwige jeugd. Dat is dan ook mijn titel:

DE BRON VAN DE EEUWIGE JEUGD

=====

Het liedje in kwestie vertelt, hoe Ponce de Leon uittrok
om de bron te vinden, waaruit het ware levenselixir stroomde,
om zich zo de eeuwige jeugd te verwerven. De goede man heeft
daarvoor inderdaad veel moeite gedaan, is echter normaal over-
leden en heeft daarna inderdaad de eeuwige jeugd gevonden.

Wanneer wij spreken over de eeuwige jeugd, over levens-
elixirs en dergelijke, dan krijg je toch wel het gevoel, dat het
ofwel gaat over een groot mysterie, danwel om iets, wat onmoge-
lijk kan bestaan. Toch zijn er vele verhalen over mensen, die
abnormaal oud worden.

Laat ons daarom eens nagaan, wat er gebeurt met een mens,
die innerlijk een absolute evenwichtigheid vindt. Want je kunt
over dit probleem wel alchemistisch in meer chemische zin den-
ken en proberen alles van buitenaf te redigeren en te veroor-
zaken, maar dat gelukt zelden en dan nog slechts ten dele.

Indien wij echter innerlijk een voldoende evenwichtigheid
vinden, zo betekent dit, dat de levenskracht van een mens niet
meer verbruikt wordt door innerlijke strijd. Wat weer betekent,
dat het lichaam een grotere hoeveelheid energie krijgt om zich-
zelf in stand te houden.

Want deze energie zal gemeenlijk vooral worden gebruikt om b.v. het aderstelsel wat beter schoon te houden, wat meer lichaamscellen tijdig te vernieuwen dan normaal pleegt te heten.

Ziekte en dood zijn voor een mens gemeenlijk, vergeef mij de formulering: evenals ouderdom, grotendeels een kwestie van innerlijke vervuiling. Milieuvervuiling is tegenwoordig in. Waarom zou men dan ook niet openlijk toegeven, dat ouderdom in feite grotendeels veroorzaakt wordt door een toenemende vervuiling van het menselijke organisme?

Wanneer dit plaats vindt, dan kan het lichaam steeds minder zichzelf op de juiste wijze in stand houden. Hoe meer afvalstoffen in het lichaam blijven hangen, hoe moeilijker het zal worden de nodige cellen inderdaad op een redelijke termijn te vernieuwen en hoe meer energie het lichaam nodig heeft om toch te blijven functioneren. Het is duidelijk, dat er dus steeds weer minder energie over zal blijven voor het lichaam om zich tijdig te vernieuwen.

Wat er op neerkomt, dat de werkelijke bron van de eeuwige jeugd zeker voor een groot deel in de innerlijke mens gelegen moet zijn. En denkt nu niet, dat dit alleen maar een sprookje is. Degene onder u, die zich bezig heeft gehouden met de wijzen en ingewijden van het verre oosten - want het oosten heeft het in dit opzicht altijd weer gedaan - kent de verhalen over mensen, die rustig duizend jaar of meer ouder werden, daarop constateerden, dat zij op aarde niets meer te doen hadden, zichzelf dood wensten en prompt stierven.

Wat, ik geef het toe, wat wonderlijk klinkt. Maar laat ons dan eens naar de stoffelijke feiten zien. Er zijn, ook in uw dagen nog, verschillende landschappen, waarin de mensen zich redelijk kunnen voeden, redelijk lichamelijk bezig moeten zijn en niet voortdurend bezig zijn met morele, zakelijke en andere problemen of strijd.

In Zuid Rusland vind je een dergelijk gebied. Ook in de bergen van o.m. Mexico tref je soms enigszins vergelijkbare omstandigheden aan. Opvallend is, dat in dergelijke gebieden mensen regelmatig 100 jaren of meer oud worden, zonder dat zij van de jaren lichamelijk veel ellende hebben.

Als ik mij niet vergis, huwde kort geleden een meer dan 100-jarige man met een jong meisje van niet meer dan 70 jaar. In zijn dorp bestaat een dans en zanggroep - folklore - waarvan het jongste lid 96 jaar oud is. Men had hem nodig om het getal van de deelnemers af te ronden, anders had ook deze moeten wachten tot hij 100 was om mee te kunnen doen.

U dit er kennelijk wat tegenaan te hikken, nu ik dit zo vertel. Maar wat blijkt bij nadere beschouwing van de feiten? Deze mensen voerden allen een bezig, maar betrekkelijk rustig leven. Vanuit uw standpunt is het leven van deze mensen nogal primitief en hard. Zij hebben altijd wel weer veel te doen. Zij kennen echter ook vele vreugden.

Het zijn mogelijk in uw ogen zeer kleine vreugden, maar die worden door hen dan toch wel zeer intens beleefd. Zij zijn innerlijk zeer rustig, ook al geloven de meesten van hen officieel niet eens meer in het bestaan van een God. Maar deze mensen zijn innerlijk sterk en het gevolg is, dat zij zo oud worden, dat het er werkelijk op lijkt, dat zij gedronken hebben uit de bron des levens.

Kijk je naar de gebieden in Mexico en elders, dan zie je

dat de mensen ook hier nogal eenvoudig leven. Zij zijn voortdurend bezig, maar hebben zelden haast. Hun grootste vreugde is vaak het vinden van de tijd om eens gewoon met elkaar te praten en het verdere intermenselijke verkeer inclusief het verkeer tussen de sexen, dat ook voor de zeer ouden nog een rol speelt.

In alle eenvoud van hun leefwijze blijken zij echter vaak zeer diepe denkbeelden te ontwikkelen. Zij bezitten een bewonderenswaardige wijsheid en worden ouder en ouder, zonder dit zelf schijnbaar te bemerken.

Deze mensen werken ook altijd verder. Zij spreken niet over pensioen of een 40-urige werkweek, zij houden zich niet bezig met de vraag, of zij mogelijk van iemand salarisopslag kunnen afdwingen. Zij leven eenvoudig voort...

In de z.g. beschaafde wereld kun je zo iets natuurlijk niet meer doen. Ik wil er op wijzen, dat in alle gebieden, waarin deze hoge gemiddelde leeftijden bereikt worden, er sprake is van een meer algemene en grote, evenwichtige psychische toestand van de bewoners.

Deze psychische evenwichtigheid blijkt in de legenden omtrent de meesters van het verre oosten bovendien nog versterkt te worden door inwijding, training en het bereiken van een hogere graad van bewustzijn.

Wanneer ik u nu vertel, dat u allen een geestelijk lichaam hebt, kunt u natuurlijke reageren: Ik heb dat anders nog nooit in de spiegel gezien, maar het zal dan wel zo zijn.

Dit geestelijke lichaam kunt u zich het beste voorstellen als een aanstelling van verschillende vormen van energie. Je kunt er volgens mij nog het beste aan denken in termen als: een soort magnetisch veld of zo. Noemt het deels aura desnoods, dat klinkt mooi en daaraan bent u meer gewend.

Waarom het gaat, is echter dit: het geestelijke lichaam bestaat uit kracht, die in verschillende vormen optreedt en waarbij een aantal geheel verschillende combinaties en samenhangen van krachtvormen voor kunnen komen.

Wanneer u lichamelijk en in uw bewustzijn, zover u dit kunt beheersen, gemeenlijk rustig bent, dan zal de kracht van dit geestelijk deel van het ik zichzelf ook kunnen doen gelden in het geheel van uw lichaam.

Op het ogenblik, dat u innerlijke spanningen ervaart, bent u altijd weer eenzijdig gericht: u sluit een deel van die geestelijke energie a.h.w. uit. Het kan dan zover komen, dat u een zo groot deel van de geestelijke krachten hebt uitgesloten, dat alleevenwicht wegvalt en de paar krachten, die nog op de stof in kunnen werken, niet meer in evenwicht gehouden kunnen worden, of in hun werkingen kunnen worden afgeremd.

Dan ontstaat in het lichaam een versneld verval, dit in tegenstelling tot een toestand van evenwicht, waarin alle krachten op hun eigen wijze inwerken en een soort konservering van het stoffelijke geheel tot stand komt.

Met dit alles probeer ik heus niet u duidelijk te maken, hoe u ouder kunt worden. Wacht maar af, dan gebeurt dit alles vanzelf wel. Mij gaat het er eerder om u te doen vermoeden, waar de werkelijke bron van het leven gelegen kan zijn.

Deze bron van het werkelijke leven zelf kun je echter niet omschrijven. Je kunt niet zeggen: de Christus is de bron van alle werkelijke leven of: God is de bron. Ergens zullen ook die uitspraken wel waar zijn. Voor jezelf moet je echter zeggen:

De werkelijke bron van het leven ligt voor mij in het geestelijke deel van mijn bestaan, dat deel van het zijn, waarvan ik mij als mens maar zeer beperkt bewust pleeg te zijn, dat vreemde deel van mijn ego, dat het mij soms mogelijk maakt om dingen te beseffen, die ik redelijk en lichamelijk gezien niet zo mogen weten of kennen. Het is dit gebied van mijn ik ook, dat mij in staat stelt waar te nemen en soms dingen te doen, die, stoffelijk en redelijk gezien, niet zouden kunnen bestaan.

Kijk, dit geestelijk deel van uw eigen wezen kunt u zich verder het beste voorstellen als een gelaagd geheel - wat een term. Die zou zo uit het parlement kunnen stammen.

Er zijn dus verschillende "sferen". Stelt u zich een sfeer even voor als een laagje. Het volgende laagje is van een andere aard dan het eerste, maar het derde laagje correspondeert weer met laagje nummer een. Zo gaat dat voort.

Wanneer wij alle stralingen en mogelijkheden, die op deze wijze in de geest bestaan, zouden willen narekenen, zouden wij zelfs tot iets meer dan 140 komen. In de praktijk rekent men niet zo ver en voor een redelijk beeld zouden ook de meer gebruikelijke indelingen in 7 of 9 sferen voldoende kunnen zijn.

Voor ons is het volgende van belang: Wanneer je in de stof leeft, is er een deel van het geestelijke ik, dat met het stoffbewustzijn onmiddellijk in contact staat. Dit maakt het mogelijk, dat de kracht van het geheel, dus alle geestelijke waarden, ongehinderd in het stoffelijke lichaam kunnen pulseren.

Wanneer laagje 1 in harmonie is met laagje 3, dan blijkt de gevoeligheid toe te nemen. Het geestelijk deel van het ik breidt zich buiten het lichaam uit en blijkt nu te kunnen reageren op mogelijkheden en veranderingen, die ook in de stof bestaan.

Wanneer het geheel in harmonie blijft, zien wij nog iets anders gebeuren. Laagje 2 en de daarmee corresponderende even lagen worden geactiveerd op het ogenblik, dat de lagen, waartussen zich dit deel van het ik bevindt, harmonisch zijn. Dus: zijn 1 en 3 harmonisch, dan wordt ook laag 2 voor het gehele ik actief. In andere gevallen is er menselijk gezien uit deze sfeer geen actie te verwachten.

Stel even, dat de even lagen worden geactiveerd en met de stof direct contact krijgen, ofschoon de oneven lagen niet harmonisch zijn - wat door een ongeval, een schok e.d. kan voorkomen. U zult dan geestelijk betrekkelijk weinig kunnen beseffen en beleven, maar ziet wel allerhande vreemde krachten in het ik actief worden. Om een voorbeeld te geven: telekinese en dergelijke zaken. Kortom: u ontdekt dan in uzelf opeens de mogelijkheid om zonder direct stoffelijk ingrijpen en buiten de grenzen van uw zintuigen waar te nemen en te manipuleren.

Is er echter tussen de verschillende soorten lagen geen evenwicht, dan betekent dit wel, dat je aan dit alles veel levenskrachten zult besteden. Je wordt door de gave a.h.w. verteerd.

Opvallend is, dat bij het gebruik van gaven in dit geval een deel van de noodzakelijke krachten onmiddellijk aan het stoffelijk lichaam ontleend zal worden. U presteert dan ten koste van uw zenuwstelsel, ondergaat een grotere belasting van het hart, terwijl ook de afscheiding-veroorzakende organen niet normaal functioneren. Gemeenlijk zal het lichaam dan ook

sneller tot verval komen. Maar ondertussen beschik je wel over paranormale kracht.

Bestaat er een evenwicht, waarbij zowel even als oneven lagen van het ik in harmonie zijn en evenredig worden geactiveerd, dan blijkt opeens, dat de oneven helft krachten levert, dezen in het lichaam door doet stromen, terwijl het lichaam, dat zich zo kan vernieuwen, voldoende reserves heeft om zonder enig verval de werkingen van de even lagen of sferen kan verdragen. Hierdoor zullen de kwaliteiten, die voornamelijk uit de even lagen voortkomen, ook in het lichaam en voor het stoffelijke bewustzijn in grotere mate en meer beheersbaar gaan bestaan.

De bron van de eeuwige jeugd in jezelf betekent dus, wanneer je haar vindt, niet alleen maar een mogelijkheid de eigen levensduur te verlengen, maar ook een intensifiëring van beleving. daar je steeds meer gaat beseffen en waar kunt nemen.

Wanneer beide reeksen tot redelijk grote hoogte actief en harmonisch zijn - bij een indeling in 7 waarden t.m. tot de vijfde laag - ontstaat er nog iets anders: Je krijgt een toenemende mogelijkheid bewust een beroep te doen op het gemeenschappelijk denken van de mensen, dat men wel eens het gemeenschappelijk bovenbewustzijn noemt.

Wij krijgen dan ook de kans geestelijke krachten en waarden, die stoffelijk niet korrekt kunnen worden beseft, eveneens in te schakelen. Wij krijgen de mogelijkheid verder de tijd te overzien.

In feite ga je dus niet alleen veel bewuster leven, maar overzie je de samenhangen in het gebeuren eveneens veel beter. Nu zijn deze samenhangen niet bepaald de zaken, waarnaar volgens het oude lied Ponce de Leon ooit gezocht zou hebben. Maar het zijn wel zaken, die voor het werkelijk bewust bestaan van de geest van buitengewoon groot belang zullen zijn.

Alles, wat zo harmonisch ervaren wordt, bestaat als beseftswaarde niet alleen meer in de hersenen van het lichaam. De hersenen van de mens zijn een soort biologische komputer. Maar de inhoud daarvan vergaat op het ogenblik, dat er niet meer voldoende energie voorhanden is om het geheel te activeren.

Wanneer echter een groot deel van het hersenweten ook naar boven toe, dus geestelijk, wordt vastgelegd op een harmonische wijze, dan bestaat er voor de geest de mogelijkheid het geheel van de menselijke wereld ook na de dood te beleven en te kennen, zonder ooit de eigen geestelijke wereld en de waarden van eigen onstoffelijk bestaan uit het oog te verliezen. Kortom: voor de geest betekent dit niet alleen een uitbreiding van eigen mogelijkheden, maar vooral een toename van eigen - kosmisch - bewustzijn.

Indien dit alles voor u aanvaardbaar en duidelijk genoeg is, kunnen wij nog wel een stapje verder proberen te gaan: Ik stel een aantal zaken, die wij niet kunnen bewijzen in de menselijke wereld. Dezen kunnen echter verhelderend werken t. a.v. veel geestelijke en paranormale verschijnselen.

Het geheel van de goddelijke kracht kan vergeleken worden met wit licht. Wat wij zien, is echter dit goddelijke licht, dat uiteengerafeld is in kleuren, zoals wit licht, dat door een prisma valt.

Het geheel van ons wezen, met alle voertuigen en sferen te samen, is vergelijkbaar met de goddelijke waarde of de goddelijke kracht in zijn uiting: het licht. Niet, dat wij

God zijn. Want wij zijn de bron niet. Maar het geheel van de goddelijke uiting en werking is in ons aanwezig. Het prisma, dat de verdeling in ons tot stand brengt, zou ik eenvoudig met ik-besef willen omschrijven.

Naarmate wij een juister overzicht krijgen van alle kleurbanden - sferen -, zoals die in ons bestaan, komen wij ook tot een juister besef van de eenheid, waarin wij leven.

De volgende stelling kan dit eerste punt ondersteunen: Alle geestelijke waarden, die in een ego bestaan, zullen een bijzondere weerklank vinden in bepaalde stoffelijke zaken, spanningen, of zelfs organen, of materialen.

Wanneer u op de juiste wijze bent ingesteld, is het voor u dus b.v. mogelijk om zeer sterk te reageren op de aanwezigheid van water, ook wanneer dit zintuigelijk niet kenbaar is. Mogelijk hebt u een wichelroede nodig om, wat u voelt, voor uzelf kenbaar te maken, maar het is uiteindelijk uw eigen resonantie met water, die de hoofdrol speelt. En indien je dit met water kunt kennen, is het ook met andere zaken mogelijk, zoals b.v. olie.

Nu heb ik in mijn tijd op aarde natuurlijk wel heel wat mensen gekend, die in de olie waren, maar dat had weinig te maken met dit energetisch product, dat in uw dagen zo belangrijk is.

Een mens zou op gelijke wijze goud en zilver kunnen aanvoelen en vinden. Maar waarom zou men de resonantie willen beperken tot materialen alleen? Een gelijksoortige wijze zou je b.v. gevoelig kunnen zijn voor de aanwezigheid van leven op grotere afstanden.

Er zijn aanwijzingen voor het feit, dat de holbewoners van eens deze gevoeligheid in zo grote mate hadden ontwikkeld, dat zij zelfs bepalend was voor de wijze, waarop zij hun jacht-expedities organiseerden.

Men heeft dus vele afstemmingsmogelijkheden en bij een voldoende geestelijke en innerlijke harmonie zal men die bewust en geheel naar eigen keuze afzonderlijk of te samen kunnen gebruiken.

Nog een stelling: Het geheel van het ik kent resonanties met bepaalde krachten, vormen van energie, materialen en bepaalde complexere structuren, die zowel levend kunnen zijn als zuiver materieel.

Wanneer je stelt: als geheel reflecteer ik het goddelijke, dan kun je met het zelfde recht zeggen: in elk deel van mijn ik reflecteer ik een deel van de schepping. Of, om het anders uit te drukken: In het geheel van mijn gevoeligheden bestaat, wanneer ik delen daarvan afzonderlijk gebruik en bezie, een vermogen, dat gericht blijkt te zijn op bepaalde toestanden waarden en mogelijkheden

Degene, die alles samenvoegt, zal vaak niet direct begripen in de stof, waarom hij of zij op sommige dingen eerder aanspreekt dan op andere. Maar hij heeft in zich de belangrijkheid van delen van zijn wezen, zover het zijn bewustzijn betreft, als groter of belangrijker dan andere delen beschouwd.

Dat houdt in, dat een mens, die sterk bezig is met b.v. ziekten, door de eigen instelling eerder ziekten juist zal kunnen herkennen. Hij zal sneller 'n diagnose kunnen stellen, wanneer hij een voldoende stoffelijke opleiding heeft gehad.

Zelfs zonder stoffelijke opleiding op dit gebied zal hij kunnen aanvoelen, waar de fouten schuilen - ook wanneer anderen dit niet kunnen. Hij zal ook " genezende krachten" kunnen uitstralen.

Wie zich meer richt op de psychische mogelijkheden en levensmogelijkheden van mensen, zal het vermogen kunnen verkrijgen andere mensen a.h.w. af te lezen. Er is dus een specialisatie, die blijft bestaan, ook al is de mens innerlijk geheel harmonisch. De verschijnselen worden mede bepaald door de nadruk, die de mens stoffelijk bewust legt op verschijnselen, die resoneren onder een van zijn vele geestelijke lagen of voertuigen.

Nu is er een belangrijk punt bij dit alles. Wat betreft de fenomenen, die uit de geest voort kunnen komen, kan worden volstaan met het besef: dit alles is voor mij alleen mogelijk, wanneer t.m. 2 van mijn geestelijke krachten - of voertuigen, sferen, waarden - harmonisch en geactiveerd zijn.

Waaruit de konklusie valt te trekken, dat het ook voor de mens van groot belang is, zich mede geestelijk te ontwikkelen. Zoals ik reeds zeide: de bron van de eeuwige jeugd ligt diep in jezelf verborgen. Het is de psyche van de mens en al, wat daarachter aan geestelijke krachten en waarden verborgen blijft.

Wanneer u nu geestelijk bezig bent, zal er bij de mens veelal een neiging bestaan om erg eenzijdig te reageren. Men heeft b.v. een geloof, of volgt een bepaalde mystieke school of richting en zegt dan tot zich en de wereld: dit alleen is waar en goed.

Hierdoor activeert men inderdaad wel een deel van de eigen geestelijke krachten en mogelijkheden, maar zeer eenzijdig. Dit kan nooit tot een juiste harmonie en het geestelijk en stoffelijk meest juiste resultaat voeren.

Het levende water omvat het geheel van de krachten, niet een beperkt deel er van. Het werkelijke leven omvat alles, niet slechts een bepaald als goed te omschrijven deel van het zijnde.

Wil je geestelijk gaan streven om de innerlijke jeugd te vinden - uiterlijk behoeft u geen haast meer te maken, wanneer ik het gemiddelde bezie - zo is het verstandig, wanneer u steeds t.m. 2 zaken of geestelijke eigenschappen gelijktijdig probeert te ontwikkelen. Er zijn hiervoor vele mogelijkheden, maar uit de aard der zaak kan ik voor u moeilijk een keuze doen. Wel kan ik u een paar tips geven, die duidelijk maken, hoe ik misschien zo wijs geweest zou zijn, als u kunt zijn en op aarde geleefd zou hebben met het bezit van de kennis, die wij u plegen aan te bieden. Welke zin een taalkundig monstrum is.

Wanneer je werkt met geloof, zo raad ik u: werk daarnaast met de rede. Vergelijk voortdurend geloof en rede. Op deze wijze stimuleer je gevoelswaarden, die geestelijk gezien, hogere voertuigen kunnen aanspreken en redelijke waarden, die een sterk bewustzijn scheppen van eigen menselijkheid en gelijktijdig een beter aantappen van het gemeenschappelijk bewustzijn mogelijk maken.

De tweeledige benadering zal een eenvoudiger doordringen van geestelijk besef naar het stoffelijk bewustzijn in de hand werken en ook de ontplooiing van geestelijke gaven vergemakkelijken.

Meent u, dat dit te moeilijk is, zo kunt u ook stellen: ik werk voortaan met geloof en eenheidsgevoel - of zoals men

hiervoor wel zegt: liefde. Maar onder liefde wordt tegenwoordig zoveel verstaan, dat ik eenheidsgevoel in dit geval duidelijker en beter acht.

Wanneer u een gevoel hebt van verbondenheid met al, wat leeft en probeert elke uitzondering daarvan terzijde te stellen, zult u wel volgens eigen voorkeuren reageren, maar niet meer komen tot 'n verwerpen van alles, wat aan die voorkeur niet beantwoorden kan.

Mits het geloof voor u eveneens een actief deel van het beleven blijft, zult u dan wederom twee geestelijke lagen of voertuigen hebben geactiveerd, die voor een bewuster leven en handelen zeer geschikt zijn. U hebt bovendien de kans, dat u, tenzij u uzelf en de wereld enigszins wilt bedriegen, ook zelfkennis en eerlijkheid ontwikkelt, zodat u zelfs 3 voertuigen langs deze weg tot een voor de stof beseftbare werking brengt.

Een waarschuwing is op zijn plaats, wanneer u behoort tot de mensen, die geneigd zijn het altijd in de eerste plaats bij de allerhoogste instanties te zoeken. U weet wel, van die mensen, die een bekeuring van een tientje krijgen en daarover dan meteen een brief naar de koningin sturen.

U allen, maar vooral dit soort mensen wil ik er op wijzen, dat het voor ons niet mogelijk is het geheel te overzien. Ons ikbesef maakt het ons onmogelijk de eenheid van alle waarden direct te beseffen en te beleven.

Wij leven in de verdeeldheid, in tegenstellingen. Zowel verschillen in niveau als tegenstellingen in beleven zijn voor ons noodzakelijk. Zonder dit kunnen wij niet redeneren, erkennen, vastleggen, verdelen desnoods.

Probeer nooit, onmiddellijk van het hoogste uit te gaan. Wanneer u werkt met uzelf en u wilt daardoor de levende mogelijkheden en krachten in uzelf activeren, dan moet u beginnen bij de laagste niveaus.

De laagste twee waarden, die onmiddellijk met geestelijke voertuigen of lagen korresponderen, zijn nu eenmaal de rede en het geloof. Wanneer je jezelf in de mystiek verliest, zo kan dit voor een ogenblik inderdaad een zeer goede beleving zijn. Maar een dergelijke beleving krijgt voor u pas werkelijk betekenis, wanneer zij door u kan worden terug gebracht tot geloof en rede, erkend aanvoelen plus feiten.

Zonder omschrijvingen kun je als mens zeer weinig vastleggen en tot stand brengen. Dit impliceert, dat een mens moet trachten zoveel mogelijk van de geestelijke waarden te herleiden tot begrippen, die hij bewust in zijn eigen wereld kan nantonen.

Stelling: Naarmate u meer van het innerlijk aangevoelde leert omschrijven en uitdrukken in de wereld, waarin u uzelf nu - stoffelijk - beseft, zult u juister deze kracht en waarde beleven en zult u daardoor ook gemakkelijker uzelf corrigeren, waar misverstanden ontstaan.

Uw harmonie wordt groter, uw energie neemt eveneens toe, wanneer u uitgaat van de noodzaak alles, ook het diepste geestelijk beleven, zo goed mogelijk redelijk te omschrijven.

Ik heb nog een enkele stelling voor u. Er zijn er wel meer mogelijk, maar ik wil het u vanavond niet al te moeilijk maken.

Mensen denken vaak esoterisch. Esoterie op zich is zeker niet dwaas, want de mens, die in zichzelf schouwt, beseft vaak

veel meer van de waarheid.

Maar wanneer je alleen naar binnen blijft kijken, wijs je de wereld af. Indien je de wereld afwijst, is er geen enkele balans meer mogelijk, waardoor je het innerlijk beleefde juist kunt beseffen, waarderen en gebruiken.

Om het maar weer eens heel eenvoudig te stellen: esoterische werking en bewustwording zal exoterisch uitgedrukt moeten worden. Slechts waar de mens kan komen tot een zo groot mogelijke eenheid van innerlijk besef en uiterlijk gedrag, zal hij de bron des levens waarlijk ontdekken. In zichzelf weliswaar, maar toch alleen dankzij de wereld, die rond hem is.

Misschien kunt u het daarmee reeds doen. Zo niet: indien u vragen zoudt hebben of opmerkingen, ben ik graag bereid daarop in te gaan, zolang zij maar het onderwerp betreffen.

x Indien ik u goed begrepen heb, stelt u, dat wij moeten uitgaan van innerlijke rust. Maar juist in onze wereld is dit erg moeilijk. U spreekt van oosterlingen, rustige streken etc. Wij zitten daar niet. Wij zitten juist in de drukke en gejaagde westerse wereld.

- Dat is waar. Daarom zult u ook niet zo heel oud worden en zie ik u nog niet op uw 100e jaar een kozakkenfeestdans uitvoeren.

Dat alles was echter voor mij eerder een voorbeeld, waarmee ik duidelijk wilde maken, hoe het met de menselijke levenskracht ongeveer zit en hoe dit met andere zaken kan samenhangen.

Bekijk het ook eens zo: Wanneer u voortdurend en uitsluitend bezig bent met de verschijnselen rond u, dan laat u zich domineren door de wereld rond u. Dan bepaalt die wereld, of u rustig zult zijn of niet.

Een aangezien de wereld rond u nu niet bepaald erg rustgevend is, bent u al heel snel ook innerlijk aardig in de war. Er zijn in deze tijd heel wat mensen, die ook wat hun innerlijk leven betreft, chaotisch aandoen, eenvoudig omdat zij zich voortdurend blijven richten op de verschijnselen, die buiten hen bestaan en zich niet bezig houden met alles, wat er in hen zelve plaats vindt.

Wat zal dus de eerste raad zijn, die je iemand in de westerse wereld moet geven? Ga niet kritisch alles buiten je zonder meer bezien. Je moogt dit wel met mate doen, maar je moet dat toch zeker niet met inzet van je gehele wezen doen. Zoek in de eerste plaats innerlijk naar die mogelijkheden en ervaringen, waarvan je eerlijk kunt zeggen: dit is voor mij waar, dit is voor mij juist.

Bevestig in de wereld, door de wijze, waarop je reageert - datgene wat in jezelf als juist aanvaard bestaat. Hierdoor krijg je reeds als vanzelf een grotere innerlijke rust.

Bindt u in uw wereld niet al te zeer aan het materiele. O, het is natuurlijk erg leuk in uw wereld om opeens erg rijk te zijn. Maar dat duurt dan ook gemeenlijk maar, tot je de eerste belastingaanslag over je bezit krijgt.

Besef, dat bezit weinig terzake doet, wanneer het gaat om innerlijk geluk, het vermogen, innerlijk blij te zijn, in jezelf vrede te vinden, ook met de situatie, waarin je verkeert.

Veel mensen denken, dat vrede hebben met iets in feite fatalisme betekent. Niets is minder waar. Ik raad u zeker niet om fatalist te worden. Mijn raad luidt wel: wanneer er koren

en onkruid groeit op uw velden, zorg er voor, dat het koren snel kan groeien. Dan stikt het onkruid wel vanzelf. Maar wanneer u bezig bent voortdurend alle onkruid uit te roeien, zal het graan daaronder zozeer lijden, dat uw oogst een arme zal zijn, - indien u deze gelijkenis kunt volgen.

Bevorder in innerlijk en wereld het positieve. Maak het negatieve desnoods kenbaar, maar laat u er nooit door beheersen. Wanneer u steeds weer probeert in positieve zin te reageren, krijgt u vanzelf ook meer innerlijke rust.

Hierdoor zult u de tegenstellingen, die voor mens en geest altijd blijven bestaan, veel gemakkelijker kunnen verwerken. Zij zijn niet meer van overwegend belang voor u.

De derde raad, die ik heb voor de mensen in de westerse wereld: Hecht je niet aan zaken, die "van jou" zijn, of het nu gaat om je recht, je bezit, je familie, je eigendom of positie. Hecht alleen werkelijk aan datgene, wat jij kunt zijn voor de wereld, niet aan hetgeen je in die wereld bent en bezit.

Door niet te zoeken naar een positie, maar naar een mogelijkheid, jezelf te zijn, zo goed je maar kunt, bereik je eveneens een afvloeien van spanningen, daardoor een verhoging van je werkelijk beschikbare energie in jezelf, de mogelijkheid om geestelijke voertuigen gemakkelijker in het geheel in te schakelen.

Het resultaat is niet alleen een kans ouder te worden - wat wel leuk kan zijn, om dat je dan uiteindelijk iets terug krijgt van alles, wat je aan AOW betaald hebt, maar belangrijk lijkt mij dit niet. Wel belangrijk is het feit, dat je een steeds intenser contact ervaart met het geheel van het bestaan. Je stoffelijke wereld is voor jou een manifestatie geworden van iets hogers, dat je in jezelf mogelijk aanvoelt, maar nog niet voldoende duidelijk kunt omschrijven.

Wanneer je aan dit alles denkt, zult u zelfs in de westerse wereld een groot innerlijk evenwicht kunnen verwerven en handhaven. Dat zal dan als vanzelf geestelijke mogelijkheden en gaven meer activeren, zodat je, alles op de keper beschouwende, er uiteindelijk nog veel beter aan toe bent, dan je ooit had durven verwachten, zelfs in je eigen wereld.

Is dit voldoende?

x Hoe zit het met het geloof t.a.v. de rede?

- Het geloof is een innerlijke zekerheid, die niet bewijsbaar is. De rede is het middel, waarmee wij de aanvaardbaarheid van ons geloof kunnen toetsen aan de wereld.

De rede is voor mij - en naar ik hoop ook voor u - het middel, waarmee je omschrijft, duidelijk maakt, samenhangen erkent en zo zelfs een zekere beheersing verwerft, niet alleen over jezelf, maar ook t.a.v. het gebeuren, materialen, oorzaak en gevolgswerkingen.

De rede is juist belangrijk, omdat zij als hulpmiddel fungerende een direct contact met je wereld mogelijk maakt. Waar geen rede is, geen beredeneringsvermogen, word je te zeer door je wereld beheerst. Daarom is rede voor mij zeer belangrijk.

Let wel: de rede behoeft niet noodzakelijkerwijs te berusten op een uitgebreide kennis. Dat is een in uw tijd veel voorkomend misverstand. Maar wijsheid betekent niet, dat je veel kennis bezit, maar wel, dat je de samenhangen doorziet in de feiten, waarmee je te maken hebt.

Zo werkt de rede: de rede gaat verder dan het uiterlijk **verschijnsel**, maar erkent de daaraan verbonden mogelijkheden en samenhangen ook zonder een feitelijk kenbaar zijn daarvan.

Het geloof heeft voor ons de mogelijkheid te komen tot een rationalisatie van alles, wat wij nog niet kunnen begrijpen en betekent ook de bevestiging van iets, wat wij in onszelf aanvoelen, maar niet weten te omschrijven. Daarom is het geloof in een bepaalde vorm niet waarlijk van belang, maar is het bestaan van enig geloof - hoe dan ook geformuleerd - essentieel voor de geestelijke gezondheid van de mens.

Is ook dit voldoende? Het blijft stil en dit betekent, dat het voor mij ook tijd wordt om er verder het zwijgen toe te gaan doen.

Ik hoop, dat ik u met het onderwerpje een klein beetje op weg heb kunnen helpen. Maar bedenkt wel, dat u met dit alles zelf zult moeten worstelen, het zelf uit zult moeten denken en eventueel in de praktijk om zult moeten zetten.

Niemand kan u zeggen, hoe u het moet gaan doen. Dat kunt u alleen in en voor uzelve vinden. Maar mogelijk hebt u bepaalde aspecten van uw innerlijk leven en mogelijk ook van uw stoffelijk bestaan te veel verwaarloosd.

Denk over alles, wat ik gezegd heb, eens na. Mogelijk denkt u, dat het allemaal zo mooi klonk. Maar vraag u ook af: wat vond ik hierin verkeerd, fout? Want daarmee zegt u iets omtrent uzelf. Realiseer u dit dan ook.

Besef: ik zeg niet alleen iets omtrent die spreker en alles, wat die heeft uitgekraamd, ik zeg ook iets over mijzelf. Mogelijk benadert u uzelf dan wat gemakkelijker in alle oprechtheid. En mogelijk zijn er dan voor u enkele van de punten, die ik door mijn betoog heen strooide, zo aanvaardbaar, dat u gaat proberen daarmee ook iets te doen.

Indien dit het geval is, ben ik er van overtuigd, dat u tevreden zult zijn over de resultaten. Ik in ieder geval ben al zeer tevreden, dat u mij zo aandachtig hebt willen aanhoren, waarvoor mijn hartelijke dank.

Ik wens u allen ook verder een zegenrijke en vruchtbare avond toe.

-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Het is weer eens een geestelijke avond, waarin ik nooit veel zin heb, dus is het mijn beurt om door te komen. Dat zult je altijd weer zien.

Voor mij is al dat geestelijke gedoe vaak niet zo aanvaardbaar. Je hebt er zo weinig houvast aan, nietwaar? Trouwens: wanneer je tegenover de mensen over het geestelijke spreekt, dan beginnen zij al meteen te zweven en gaan later de zaal uit met een opgeblazen ego. Wat heb je daar nu aan, nietwaar?

Ik zal het maar op mijn wijze zeggen. Indien u het niet mooi of onjuist vindt, moogt u het mij ook meteen zeggen. Om te beginnen wil ik dan opmerken:

Esoterie is de kunst, om met je hoofd net de hemel te bereiken, terwijl je voeten nog stevig op de aarde staan. Want

een mens, die werkelijk precies beseft, wat hijzelf is, zit soms wel eens in de moeilijkheden - je hebt altijd van jezelf een mooier beeld dan de werkelijkheid - maar heeft meer kansen veel te beseffen, zonder alle feiten uit het oog te verliezen.

Nu zag ik vroeger mijzelf niet mooier, dan ik was. Ik dacht van mijzelf, dat ik andere gaven en voordelen bezat, die ik op de keper beschouwd ook niet had. Uit eigen ervaring kan ik dus zeggen:

Lieve mensen, het is niet altijd even aangenaam jezelf in waarheid te leren kennen. Maar aan de andere kant weet je dan eindelijk eens goed, waar je aan toe bent.

Het hele leven van een mens, die bezig is zichzelf te bedriegen, lijkt ongeveer op een zitting van de tweede kamer: veel geklets, waar soms wel iets uit voortkomt, maar waarvan je de werkelijke achtergronden maar zeer zelden zult kunnen begrijpen.

Zo te moeten leven lijkt mij toch minder aanvaardbaar. Daarom geef ik van mijn kant nu weer een paar korte regels, die ik u mogelijk al eens eerder heb voorgehouden, maar waarvoor ik bij deze gelegenheid weer eens eerlijk uit wil komen.

Elke mens moet begrijpen, dat altijd weer de eenvoudigste verklaring voorlopig nog altijd de beste is en wel, tot er een betere komt, die alle feiten dekt.

Begin nooit een ingewikkelde verklaring te zoeken, waar een eenvoudige verklaring mogelijk is, ook al lijkt die op het eerste gezicht mogelijk erg ongerijmd. De verklaring moet eenvoudigweg een zo groot mogelijk deel van de feiten dekken en zo weinig mogelijk veronderstellingen bevatten.

Wanneer je vreest ongelijk te hebben, moet je maar eens wat minder snel bang zijn en beseffen, dat het beter is om ongelijk te hebben en dit te beseffen, dan te blijven denken, dat je alle gelijk van de wereld hebt en je uiteindelijk toch te vergissen. - Zoals de man sprak op zijn 50-jarig huwelijksfeest.

Ik voor mij zie het gehele leven ongeveer als volgt: Er is iets, dat wil weten, wat het is. Daarom gaat het op aarde leven en doet dan, of het niet is, wat het werkelijk is. Waarop het, na een voldoende tijd van zelfbedrog, uiteindelijk denkt, dat het werkelijk iets is om na de dood tot de ontdekking te komen, dat het toch heus nog niet veel geworden is.

Op deze manier heb je een bewustwording doorgemaakt, maar er zijn aangename te denken. Elke bewustwording bestaat volgens mij uit een grote reeks illusies, die je langzaam maar zeker verliest. Aan een werkelijkheid, waarmee je dan pas werkelijk iets zult kunnen doen.

En wanneer je toch bezig bent te leven, zo meen ik, dat elke mens toe zal moeten geven: mijzelf beziende moet ik toegeven, dat ik toch wel een erg complex geheel vorm. Waarbij ik niet doel op Sophia Loren of dergelijke groten der aarde.

Ik wil alleen maar zeggen: wanneer een mens werkelijk in zichzelf kijkt, dan ontdekt hij, dat er in zijn psyche een tempel en 'n dierentuin is, een bordeel en een villa-wijk, terwijl er ook bijna altijd in het ik een troon is, waarop men zelf in gedachten zo nu en dan plechtig probeert te gaan zitten.

Al die dingen zijn deel van je wezen. Maar eerst op het ogenblik, dat zij samen passen, allen gelijkelijk erkend zijn, heb je er iets aan. Ook al zit je dan in eigen ogen voor aap op je troon in de tempel.

Het is mogelijk, dat je de eerste tijd jezelf niet al te hoog meer zult aanslaan. Maar aan de andere kant heb je je dan ook gerealiseerd, dat je jezelf niet in stukken kunt delen, of punten, die je niet bevallen, zonder meer weg kunt moffelen. Er is eens een mens geweest, die dat in stukjes delen praktisch geprobeerd heeft, maar helaas allen bij anderen en niet bij zichzelf. Die man noemde men Jack the Ripper ... Het resultaat was zowel voor hem als voor de anderen allesbehalve aangenaam.

Je moet het leven eerder zien als een zoeken naar eenheid en eenvoud. Een van de eerste regels voor een ieder luidt dan toch ook: weest bereid de eenvoud van eigen handelingen te zien zonder ingewikkelde verklaringen te zoeken daarvoor. Lach vervolgens eens over de dwaasheden, die je hebt uitgehaald. Daardoor zul je ook meer geduld hebben met de stomiteiten van anderen en kom je in het bestaan steeds weer tot een verstandiger resultaat.

Hè, hè, hè. Daar heb ik nu eens lol om. Zit er iemand zo diep voor zichzelf te denken en zegt dan opeensjjjaa. Ik heb het overigens nog wel eens erger meegemaakt. Ook met iemand, die zwaar zat na te denken, over wat ik zei. Toevallig vraag ik juist: bent u dit met mij eens?

Niet dat ik dat zo vaak vraag, want gemeenlijk komt er toch niets zinnigs te voorschijn. Maar goed. Deze man bekeek mij eens en sprak: Neen. Neeneeneeneenee, nee ~~hmm~~ tja, tjajaja, jajaja, jaja. JA!

Die man vertelde een heel redelijk verhaal in twee woorden. Wij lachen er nu wel om, maar in feite was dat toch een groots gebeuren, beseft u dat wel?

Deze man sprak in feite: op het eerste gezicht moet ik die stelling ontkennen. Dat deugt niet. Maar als ik er nog eens over nadenk ... neen, het is het toch niet helemaal.

Hij dacht verder na en redeneerde: ja, maar het kan zo toch wel zijn. En toen hij eenmaal had erkend, dat het zo kon zijn, vervolgde hij zijn gedachtengang: Indien het zo kan zijn en ik herinner mij zo eens allerhande zaken, die ik heb meege maakt, is het toch wel zo.

Die man was op een eenvoudige wijze bezig, maar vond tussen ja en neen opeens een denkbeeld, dat hij tot op dat ogenblik voor zichzelf had ontkend.

Kijk eens, wanneer u hier komt en tot uzelf zegt: alles, wat ik tot nu toe zelf heb gedacht en geloofd, zet ik opzij, zo vraag ik mij af, waarvoor u eigenlijk hier komt. Mensen, die je een eeuwige waarheid willen aanpraten, kun je overal op de wereld vinden en zelfs goedkoper dan hier ook. Bestuur, neem mij niet kwalijk. Ik beweer niet, dat jullie winsten maken. Maar... Nu ja, goed, basta. Maar het is een feit, dat er zelfs instellingen zijn, waar je je kunt bekeren en nog wat zakgeld op de koop toe kunt krijgen.

Waarmede ik alleen maar wil zeggen: wanneer u alleen maar komt om klakkeloos alles te aanvaarden, behoeft het voor mij bepaald niet. Het gaat juist om het denken.

Wat doet een mens die denkt eigenlijk? Die vraag is moeilijker, dan u denkt, want er zijn heel wat mensen, die denken dat zij denken, terwijl zij in feite geheel niet denken, maar herhalen, wat anderen voor hen hebben uitgedacht. Maar dat bedenken zij niet, zij denken, wat die anderen denken en denken dan zonder na te denken, dat dit alles hun eigen denkbeeld is.

Wat , zoals u zult begrijpen, maar een bedenkelijke situatie wordt. Een mens, die denkt echter, vergelijkt. Hij weegt af, weegt ervaringen en gevoelens af tegen zaken, die hij mogelijk niet eens geheel kent. Al denkende komt hij tot een konklusie, waardoor het onbekende min of meer deel wordt van zijn ervaringen en dus ook van hemzelf.

Op het ogenblik, dat de mens door te denken zich iets eigen heeft gemaakt, wat tot op dat ogenblik niet zo in hem bestond, is hij mentaal en geestelijk iets rijker geworden. Dus: Denken is een methode om innerlijk rijper te worden.

Geen enkel protest uit de zaal? Jullie nemen het wel erg filosofisch op vandaag en laten het alles maar over je komen. Weet u trouwens, wat een filosoof is?

Links-rechts.

Neen, dat is een militairist. Of de regering den Uyl. Wanneer je naar hun daden kijkt, is ook dat waar. Maar een filosoof is onder meer een purée-rand, gevuld met hachée.... En menselijk bezien is het ook een denker, die op grond van een enkel feit een wolkenkrabber van veronderstellingen bouwt, die hij vervolgens de bekroning noemt van zijn levenswerk.

In de mensheid schuilen zeer veel filosofen. Sommige mensen zijn zo filosofisch aangelegd, dat zij hun filosofieën op anderen weten over te dragen. Vanaf dat ogenblik noemen zij zichzelf idealisten.

Op het ogenblik, dat dergelijke mensen hun droombeeld ook in de werkelijkheid na gaan jagen, komen zij al snel tot de konklusie, dat elk denkbeeld, dat de mensheid de hemel schijnt te beloven, mede de hel in zich draagt.

De hemel, waarin wij geloven, is namelijk altijd weer iets, wat buiten ons bestaat en door anderen moet worden waar gemaakt. Waar of niet? Waar? Redeneer dan eens eenvoudig en zeg tot jezelf: op wat anderen al dan niet zullen doen, kun je nooit helemaal rekenen. Dus is de enige hemel, die ik ooit met zekerheid en werkelijk kan beleven die hemel, die ik in mijzelf waarmaak.

Dan immers kom je tot iets, wat je niet zonder meer ont-nomen kan worden en wat zelfs niet door anderen naar willekeur van betekenis veranderd kan worden.

Zeg tegen jezelf: alle feiten zijn de moeite waard om er kennis van te nemen, maar geen enkel feit, dat, niet stro-kende met mijn eigen ervaringen, mij als zodanig genoemd wordt, heeft zonder verdere persoonlijke ervaringen daarvan het recht aan anderen gegeven, om mij te beïnvloeden of veranderingen teweeeg te brengen in mijn eigen normen en gedrag.

Ik vraag mij overigens af, of ik nu nog over geestelijke zaken spreek, of aan heel iets anders bezig ben. Maar ja, het is altijd moeilijk, om dit met zekerheid vast te stellen.

Ik heb wel eens gedacht: alle mensen, waar je mee bezig bent, bezitten ergens toch nog een gezond verstand. Zij kennen verder een innerlijk aanvoelen, waarvan zij kennelijk zelf niet weten, hoe het ontstaat, of waar het vandaan komt. En het is dit gevoel, dat steeds weer fungeert als een soort brandweerman, wanneer de vlammen uit de redelijkheid dreigen te slaan.

Mogelijk is mijn onderwerp toch wel van geestelijke aard, al is het alleen maar, omdat ik nu tot de vaststelling moet overgaan, dat zeer veel mensen vooral warm lopen voor de

dingen, die zij niet begrijpen, omdat zij niet beseffen, wat henzelf beweegt.

Geestelijk bezien en zelfs vanuit een esoterisch standpunt zou je moeten zeggen: Al datgene, wat mij zodanig in beweging brengt, dat ik er iets van beleef, dat ik er iets hogers van wil maken, moet ik eerst in mijzelf goed beschouwen.

Want eerst wanneer ik innerlijk tot de erkenning kom van de reden, waarom ik reageer op de zaken, zoals ik deed, zal ik ook in staat zijn met geheel mijn wezen, overlegd en beheerst, daaruit mijn lessen en alle verdere konsekwenties te trekken.

Een mens, die alleen reeds in zijn eigen wereld leert om bewust te leven, zal ook zichzelf beheersen en zo de geestelijke waarden, die in hem leven, steeds meer nadruk verschaffen.

Wat overigens lastig is. Heel erg lastig zelfs, wanneer ik daaraan de voorbeelden wil vastknopen, die ik in gedachten heb.

Denk alsjeblieft niet, dat ik anticlericaal ben of zo iets. In mijn tijd heb ik veel te veel aan de kerken verdiend om een dergelijke houding ook maar te overwegen. Nu ja, dat verhaal kent u al lang. Ik zat in de kleine kleinhandel en keek in elke plaats, wat voor kerk er stond en waar de pastorie stond. Ik zorgde dan, dat men daar zag, hoe ik de kerk in ging om er even te bidden. Als ik er uit kwam, ging ik naar de pastorie en deed daar bijna altijd heel goede zaken. Ik kan dus terecht stellen, dat ik niet anticlerikaal ben. Integendeel: ik was kerkelijk-zakelijk ingesteld, zoals nu nog heel wat mensen plegen te zijn.

Aan de andere kant: wanneer je naar de kerk gaat, hoort, wat men je vertelt, wat je moet doen en dan even kijkt, wat de mensen zelf doen, vraag je je toch wel eens af, hoe dit alles met elkaar kan kloppen.

Dan zie je de een of andere bisschop in super-orthodoxe vroomheid aan een pijp lurken met een gezicht van: ik ben Gods filmster nummer 1. Waarop de man met enige liefdevolle minachting kijkt naar allen die anders denken of willen en - om met Paulus te spreken - zoekt naar de middelen om allen te dwingen in te gaan. Waarbij hij alleen maar betreurt, geen inquisitie meer achter de hand te hebben, om zijn liefdevolle waarheid door te zetten.

In een dergelijke geval vraag ik mij af: Wat is dat toch voor iemand? Is dat nu een christen? Wanneer ik rekening houd met Jezus en Diens leven, zou ik dit moeten ontkennen. Is het dan mogelijk een mens, die toch de waarheid kent? Volgens mij kan dat ook niet. Want iemand, die de waarheid werkelijk kent, leeft er meer zelf naar en zal haar minder aan anderen op willen leggen.

Waarop ik tot de konklusie kom, dat je in een dergelijk geval te maken hebt met iemand, die zich een voetstuk heeft aangemeten, dat hij "waarheid" noemt en daarop zijn eigen grootheid voortdurend etaleert in de hoop zo anderen aan zich te kunnen onderwerpen.

Maar wat voor iemand is dat dan? In ieder geval is het een mens. Want elke mens is in wezen tegen zichzelf verdeeld en zoekt in innerlijke strijdigheid zijn eigen grootheid steeds weer aan anderen te bewijzen om zo zijn eigen gevoel van kleinheid voor zich te neutraliseren.

Ik heb het natuurlijk niet over jullie. Helemaal niet. Ik heb het alleen over die buurman van je ... En dat maakt het geheel opeens veel gemakkelijker verteerbaar, waar of niet. En dat maakt ook een van de bezwaren bij de esoterie duidelijk: daarbij ben je alleen met jezelf bezig, dus kun je nooit terecht stellen, dat een ander de schuld is.

Aan de andere kant kun je in jezelf zoveel aantreffen, wat je vervolgens ook in anderen erkent, dat het je veel gemakkelijker zal vallen, anderen werkelijk te begrijpen. Het begrip voor de naaste ontstaat in eerste instantie uit een besef omtrent eigen wezen.

En ja hoor: in vele gevallen klopt het ook nog. Ofschoon... In mijn tijd zei men al: een goede politieman is een dief, die door omstandigheden aan de verkeerde kant van de wet staat ... En verder beweerde men: alleen met dieven kun je dieven vangen. Maar ja, dergelijke uitspraken hebben ook hun konsekwenties. Want nu zou je moeten stellen, dat er bij de politie tegenwoordig niet veel dieven e.d. zitten, daar zoveel gevallen onopgelost blijven.

De zaak wordt iets anders, wanneer wij ook naar onszelf zien. Dan kunnen wij zelfs zeggen: een misdadiger is iemand, die iets doet, wat wij niet kunnen aanvaarden. Tot wij beseffen, dat wij wel zijn daad verwerpen, maar diep in onszelf soms hetzelfde begeren te doen. En dan kom je verder: je kunt dan opeens de mens in de misdadiger herkennen zonder daarom ook zijn daden goed te keuren.

Een typisch verschijnsel: wanneer je in jezelf doordringt, kun je naar buiten toe veel meer aanvaarden en ook veel meer waarmaken.

Wat de eenvoud bij dit alles betreft: ik heb u reeds gezegd: je moet de dingen niet te ingewikkeld maken. Wanneer je erkent, dat je soms innerlijk een bepaalde moordlust kent, moet je niet zeggen, dat jij dit dan toch maar niet doet en dat je het in feite niet zo bedoelt, dat het maar een droom is, terwijl die droom ook jouw schuld niet is, maar eerder de schuld is van vul maar in.

Eenvoud betekent: erkennen dat je in jezelf soms dezelfde drang kent, zodat het begrijpelijk moet zijn, dat ook anderen een dergelijke drang soms kennen. Waarop je vervolgt: ik kan natuurlijk niet goedkeuren, dat hij zich niet beheerst en dergelijke dingen doet, maar ik kan wel degelijk begrijpen, wat hem daartoe heeft gebracht.

Bovendien heb je daardoor een punt van contact gevonden in de meest positieve zin van het woord. Want esoterie is niet alleen maar een diep in jezelf graven, het is ook een vanuit jezelf en door jezelf komen tot een volledige aanvaarding van al het bestaande en zo ook het beleven van God in al het bestaande.

Waarbij u mij de vrome formulering maar moet vergeven. Trouwens: wat is God? Ook al een moeilijke zaak. Wanneer ik de mensen over God hoor spreken, krijg ik soms het gevoel, dat God een instantie is, die zij geheel niet kennen, maar waarop zij zich wel beroepen om op die manier rechten op anderen te kunnen handhaven, die zij zonder een dergelijk zich beroepen op God nooit zouden kunnen bezitten.

Dat is trouwens al oud. Denk maar eens aan Peter van Amiens. Kent u Peter? Wel eens van hem gehoord? Hij was de

man, die, schijnbaar in grote vroomheid en geloofsijver, maar vooral op grond van voornamelijk politieke overwegingen, waar ik hier nu niet verder op in kan gaan, de opdracht kreeg de kruis- tocht te prediken. Hij deed dit met de mooie kreet: Dieu le veut.

De man had geluk, wanneer hij een belg van deze tijd was geweest, had hij het tweetalig moeten doen en Dieu le veut klinkt nu eenmaal veel meeslepender dan Onzen Lieve Heer verlangt dit van ons ...

Maar die kreet hoor je ook nu nog vaak: Het is Gods wil dat Nu meen ik, dat je best moogt zeggen: het is Gods wil dat ik dit of dat doe dan wel laat. Maar met de kreet, dat het Gods Wil is, dat anderen iets doen of zullen laten, moet je volgens mij toch wel erg voorzichtig zijn. Want wanneer je helemaal eerlijk bent, zul je toe moeten geven, dat jij ook niet zo precies kunt weten, wat God nu werkelijk wil.

In mijn tijd is mij overigens wel het een en ander opgevallen bij degenen, die zo nadrukkelijk de wil Gods aan anderen plegen op te leggen. Toen ik nog leefde, bleef ik wel eens over in een dorp, zodat ik daar de zondag meemaakte. En daar ik graag goede handel, goed eten en mogelijk nog meer wilde krijgen, moest je wel naar de dienst gaan in de kerk.

Daar waren van die dominees, die verder heus goede mensen waren, aan wie je heel wat veters en dergelijke gerei tegen een extra-hoge prijs kon slijten, maar die precies wisten, wat de wil van God was. Hoorde je die mensen dan preken, dan spraken zij vijf minuten over de hemel en de rest van de tijd voornamelijk over de hel. Dan dacht ik altijd weer bij mijzelf: je kunt wel horen, waar zij het meest over de vloer komen

Voor u is dit waarschijnlijk de verleden tijd. Maar zo is het heus geweest. Mogelijk geloof ik daarom niet zo heel erg in alles, wat anderen mij als de Wil van God voorleggen. Ik meen, dat je als mens of geest beter intens bezig kunt zijn met de dingen, die voor jou werkelijk belangrijk zijn.

En wat is voor een mens belangrijk? Gelukkig zijn. Maar wat is dan gelukkig zijn? Het is een manier van kijken naar alles, wat je beleeft.

Een mens zoekt vrede. Maar waar kan een mens werkelijke vrede vinden? Toch alleen in zichzelf? Want de ware relatie met anderen kan een mens nooit blijvend en volledig bepalen.

Een mens zoekt naar hogere krachten en waarden. Nu kan een manifestatie daarover overal elders nog een soort vertoning zijn. Maar wanneer je die hogere waarden in jezelf kunt vinden, zijn zij voor jou een blijvende werkelijkheid en zekerheid. Bepaal je dus daar maar toe. Waar of niet?

Ook in dit opzicht geldt: maak het vooral eenvoudig. Ik heb altijd medelijden gehad met die vroegere missionarissen. U weet wel: die mensen, die samen een soort klein museumpje er op nahielden met door inboorlingen vervaardigde beeldjes, waarvan soms uitspringende delen waren afgezaagd, of met een doekje voorzichtig werden bedekt, zodat niemand aanstoot kon nemen, terwijl de gezondene sprak over de noodzaak de arme negerkindertjes van gebreide jaagerhemdjes te voorzien.

Deze mensen meenden het zo ontzettend goed, maar zij vergaten één ding: Dat God voor een neger en een blanke hetzelfde is, maar dat een neger anders leeft dan een blanke, dat God zich aan hem anders manifesteert dan aan een blanke en zo ook heel iets anders betekent voor die neger dan voor de blanken.

Bij al die dingen denk ik steeds maar weer: de mensen zien de simpele waarheid niet, de eenvoudigste uitleg ontgaat hen steeds weer.

Wanneer ik een mens zie, die leeft, dan zeg ik als vanzelf: volgens mij leeft die mens, omdat er een kracht is, die hem het leven heeft gegeven. Dan heb ik ook verder niet het recht om te beweren, dat dit ten onrechte is gebeurd. Ik kan alleen zeggen, dat in dit leven alleen bepaalde zaken voor mij aanvaardbaar zijn. Maar daarom heb ik nog niet het recht over die ander te oordelen.

Trouwens, hoe kan ik weten, wat die grote God, waarin ik geloof, met die anderen bedoeld heeft? Er zijn mensen die zeggen: de duivel is op aarde geweest en toen zag hij er zo uit. Dat zou natuurlijk kunnen. In ieder geval is het zo beter dan te zeggen, dat de duivel met horentjes loopt. Want daarmee lopen er zovelen, dat je dan niet weet, wie er bedoeld kan worden.

De vraag is echter: was dit wel duivels? Wat betekent in het geheel van de ontwikkelingen en het gebeuren van de mensheid zo iets? Wat betekent zo iemand?

Natuurlijk mogen wij stellen: ik kan het gebeurde niet aanvaarden. Dat is ons recht. Maar wij kunnen nooit zeggen, dat de ander daarom veroordelenswaardig is zonder meer. Wat lastig is. Want het blijft nu eenmaal gemakkelijker om anderen te veroordelen dan om toe te geven, dat je zelf ook wel eens fouten maakt. Waar of niet?

Maar ik wil daarbij niet te lang stil blijven staan, want anders zou ik maar blijven doorzagen en dat gebeurt al genoeg. Indien ik goed aflees, zelfs op de t.v., over vragen of topsport iets waard is of zo iets. Waarbij het antwoord in alle eenvoud zou luiden: volgens de huidige opvattingen ligt het er maar aan, wat je er mee kunt verdienen. Maar ja ...

Mij gaat het er om u te zeggen, dat alles in wezen heel eenvoudig is. Ik raad u te leren lachen om uzelf en eerst dan om een ander. Bovenal: lach nooit een ander uit.

Besef, wat je zelf bent en probeer in de wereld datgene te vinden in anderen, wat in jou bestaat, zodat je met die anderen altans op dit punt tot een werkelijk contact kunt komen.

Geloof in God? Best. Maar geloof in ieder geval niet in een God, die jou boven anderen verheft, maar in een kracht, die je in staat zal stellen met alle anderen te samen die God te beleven en steeds bewuster deel te zijn van Zijn werkelijkheid.

En nu ik deze konklusies gegeven heb, lijkt het mij overbodig nog verder door te gaan. Maar ik heb mogelijk nog wel tijd voor een spelletje. U kent de regels, nietwaar? U geeft een woord en ik zoek er een omschrijving bij.

middelmaat: Datgene wat tegenwoordig tot hoogste verdienste wordt verheven.

kraaienpoot: datgene wat een vrouw zowel als een douanier steeds probeert te vermijden.

grondonteigening: zaken, waarover men nu veel praat om zo te verbergen, dat het in feite ook nu reeds gebeurt.

onkunde: datgene, waarop menig bekend persoon onmiddellijk zou kunnen promoveren.

voetafdruk : datgene, wat overblijft, wanneer je al voorbij bent.

De enige waarheid: datgene, waar men maar heel weinig over weet als mens. Geen wonder dat men daarover juist voortdurend praat en zich daarop voortdurend beroept.

De rede: datgene, wat elke mens heet te bezitten, ofschoon schijnbaar zeer weinigen er werkelijk gebruik van maken.

Cirkel: een beeld van de oneindigheid in alle begrensdsheid en tevens een beeld, dat duidelijk maakt, hoe wij altijd weer in dezelfde rondgang rondrazen, tot wij eindelijk beseffen, dat niet de beweging, maar het geheel van de cirkel ons eigen leven weergeeft.

Een belevenis: datgene, wat men zich gemeenlijk eerst realiseert, wanneer het al voorbij is.

Poppekast : Nu wil ik niet haatelijk zijn. Laat mij het daarom als volgt zeggen: Een spel, waarbij een enkele persoon de twist uitbeeldt tussen Jan Klaassen en Katrijn. Dit spel wordt voortdurend weerspiegeld in het gedrag van de instanties, die het leven van de mens nu schijnen te regeren.

Wat toch heel voorzichtig is gezegd, nietwaar?

Verkiezingen: de mogelijkheid, die een z.g. democratisch land de leden van de gemeenschap biedt om te kiezen, wie hen de komende tijd zal vertegenwoordigen, dit zonder enige zekerheid, dat hij dit werkelijk zal doen. Zo heeft de burger de illusie mee te kunnen beslissen over alles, wat er zal gebeuren, ofschoon dit reeds lang zonder hem besloten is en hij ook met zijn stem daarop weinig of geen invloed uit zal kunnen oefenen.

Levensmoed: datgene, wat je eerst vindt, wanneer je begrijpt, hoe kostbaar het leven in jezelf is en hoezeer je de kracht van dit leven ondanks alles met anderen zult kunnen delen.

Deemoed: het besef van eigen onvolkomenheid, waardoor je veel van anderen aanvaardt, wat je zonder dit besef zou bestrijden, verwerpen, of veroordelen.

Armbandhorloge: de tijd, die een mens steeds met zich draagt om te weten hoe laat het is, daar hij nog niet beseft, dat de voor hem werkelijke tijd alleen in zijn eigen wezen voorttikt.

Wat nog diepzinnig is ook.

Uitspraak : datgene, wat voortdurend gedaan wordt door mensen, die kennelijk zelf niet geheel beseffen, waarover zij het in feite hebben.

Inspraak: iets, wat vooral die mensen verlangen, die anders niet weten, waarover zij spreken moeten.

Opspraak: de toestand, waarin een ieder komt te verkeren, die vanuit zich doet, wat volgens hem goed is, zonder anderen de kans te geven eerst te ontdekken, wat er feitelijk aan de hand is.

Afspraak: een overeenkomst tussen mensen, welke gemeenlijk slechts tendele wordt nagekomen, ofschoon beide partijen tevreden zeggen te zijn, daar zij uitgaan van de veronderstelling, dat de ander niet heeft ontdekt, hoe beperkt de mate is, waarin zij zich aan de afspraak gehouden hebben.

Ook wel: een punt, waarop de dames voortdurend met vertragingen schijnen te worstelen.

Voorspraak: gemeenlijk een beroep op de portier in de hoop, dat die je kan helpen, de directeur te bereiken. Vandaar ook de heiligenverering..

Tegenspraak : Iets, wat ik steeds weer van u verwacht, maar slechts zelden krijg.

Aanspraak: een kontakt, dat de mens gemeenlijk nodig heeft, omdat hij zichzelf niet de verhalen kan vertellen, die naar hij verkeerdelijk meent, de ander met interesse aanhoort.

Bovendien is het moeilijk tijdens een redelijke konversatie met jezelf jezelf te bedriegen, zonder dat je zelf beseft, dat dit het geval is.

En dat was dan het werk van de spraakmakende gemeente. Waarmede wij door het spelletje heen zijn. Voor ik verder ga, zal ik eerst even de neus reinigen.

Toch vreemd eigenlijk: vroeger gooide iedereen het weg en nu steekt iedereen het in zijn zak. Maar ik ga nu over tot het slot van de bijeenkomst, de obligate improvisatie op een drietal door u te noemen woorden:

Bril. Turbulent. Kerk.

- x De chaos leeft, zij werkt en strijdt, vernietigend zichzelf, bouwend aan totaliteit, die in zichzelf vergaat.

Wie werkelijk ziet, beseft het al en ziet, hoe uit het niet ontstaat een volheid van vormen, die zijn het niet, volledig uitgedrukt.

Maar wie nog onder onvolkomenheid en weten en beseffen gaat gebukt, zoekende zich een bril, slijpe zich de lenzen van de rede en geloof, van weten en verstaan en lere zo de chaos in haar werking gadeslaan.

Hij ziet eerst vreemde turbulentie, dan vaagheid van totaliteit, ontbrandend tot een vorm, die in een schijn van kerkelijkheid uiteindelijk wordt tot tempel,

Waarin het al bestaat en leeft, waarin een ieder eigen plaats ook heeft als deel van het zijnde Al, dat zo gestalte geeft aan dat, wat in de chaos was en uit de vorming spreekt.

De kracht van eenheid met het zijn, die nog de mens ontbreekt.....

Waarmede uw woorden kort en krachtig mishandeld werden. Overigens sta ik geheel achter de zo uitgedrukte gedachte. Wanneer menigeen van rede en geloof een bril zou maken, zo bewust en scherp kijkende naar de feiten, dan zou hij beter beseffen, wat zijn eigen plaats in dit alles is.

Wie zijn eigen plaats vindt, vindt zijn God gemakkelijker, beleeft Hem vollediger en geeft daardoor eerder ook gestalte aan de werkelijkheid, die door sommigen niet ten onrechte wordt aangeduid met " Het koninkrijk Gods."

Dat was dan de laatste van hartegemeende verklaring mijnerzijds tijdens deze bijeenkomst. Ofschoon ik ook in het volgende zeker niet geheel onoprecht ben:

Ik dank u voor uw aandacht, wens u een prettig weekend en zelfs alles, wat u voor uzelf wenst. Dit in de hoop, dat u geen verkeerde wensen koestert.

Goeden avond en tot ziens.

d.d. 11 maart 1977

-0-0-0-0-0-